

Nemocenské pojištění.

(Sděluje Dr. J. Lašková.)

K čl. VII. zák. č. 89 Sb. z. a n. z r. 1920. — Nejvyšší správní soud vyslovil a odůvodnil již v nálezu ze dne 27. prosince 1924, č. 23017, Boh. čís. 4269, právní názor, že stěžující si nemocenská pokladna soukromých úředníků a zřízců v Praze je pokladnou dle čl. XXI., odst. 3. zák. č. 268/19 a že ustanovení stanov, dle něhož by pokladna stala se účastnou rozšíření okruhu pojištěnců, vedle kategorického předpisu čl. VII. zák. č. 89/20 obstát nemůže. Při názoru tom setrval Nejvyšší správní soud i v daném případě. K námitce stížnosti, že pokladna ta je dle stanov oprávněna jako přispívající a dobrovolné členy přijímat i osoby jiné, než pensijní povinnosti podrobené, poznamenává se toto: Stanoví-li čl. VII. zák. č. 89/20, že skupiny zaměstnanců podle tohoto zákona nově podrobné pojistné povinnosti nemohou býti členy zapsaných pomocných pokladen, jichž působnost jest podle čl. XXI., odst. 3. zák. čís. 268/19 omezena na pojištěnce podrobené pensijní povinnosti podle zákona č. 1 z r. 1907 nebo cís. nař. č. 138/14, má vzhledem k citaci čl. XXI. na mysli pouze působnost takové zapsané pokladny pomocné jako pokladny náhradní. Šlof zákonodárci o vyřešení otázky, zda pojištěním u té které pojišťovny učiněno je zadost zákonné povinnosti, aby všichni zaměstnanci, na které se normy o pojistné povinnosti nemocenské vztahují, způsobem zákonu odpovídajícím pojištění byli. A při řešení této otázky zůstávali mimo úvahu členové přispívající a dobrovolní.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 20. dubna 1927, č. 8110/27.)

K §u 46, odst. 2. zák. čl. XIX. z r. 1907. — Nařízení býv. uh. ministerstva obchodu ze dne 14. prosince 1917, č. 4790 M. E. bylo — jak zřejmo z jeho úvodu — vydáno na základě zmocnění daného zák. čl. IV. z r. 1916 a zák. čl. VII. z r. 1917, § 2, kterýžto posléze citovaný předpis obsahuje výslovné zmocnění k výjimečným opatřením v oboru dělnického pojištění. Tyto zákonné články byly vydány jako doplňky zák. čl. LXIII. z r. 1912 o výjimečných opatřeních pro případ války. Staly se podle zák. ze dne 28. října 1918, č. 11 Sb. z. a n., součástí právního řádu republiky Československé a byly zákonem ze dne 23. května 1922, č. 168 Sb. z. a n., čl. I., č. 1, výslovně uznány za platné s výjimkami, uvedenými v čl. I. pod č. 2 a 3, které se této věci netýkají. Nařízení č. 4790/1917 je citováno jako platná norma také ve vládním nařízení č. 516/1919 (§ 2) a ve vl. nařízení č. 199/1922 (§ 10), vydaných na základě zmocňovacích zákonů. Zrušeno bylo, pokud upravuje nemocenské pojištění dělníků, teprve zákonem ze dne 9. října 1924, č. 221 Sb. z. a n. — § 282 — nabytím účinnosti dnem 1. července 1926 (§ 148 zák. č. 148/1925). Zbývá tedy řešiti další otázku, stížnostmi na spor vznesenou, zda šem 22 min. nař. 4790/1917 byl změněn § 46, odst. 2 zák. čl. XIX. z r. 1907 tak, že ručí stavebník bez rozdílu, zda pojistné příspěvky dluhuje dočasný či trvalý podnik stavební. Otázku tu zodpověděla naříkaná rozhodnutí kladně, kdežto stížnosti hájí opačný právní názor, a to dle náhledu Nejvyššího správního soudu právem. Odstavec 2. §u 46 zák. čl. XIX. z r. 1907 ustanovuje, že „při dočasných závodech stavitelských (§ 39), když pohledávka u podnikatele není dobytá, ručí za pojistné poplatky, splatné za osoby při dotyčném dočasném závodě zaměstnané, ten, kdo si stavěti dá, případně ten, kdo práci objednal“. Sporný § 22, odst. 1. min. nař. 4790/1917 má toto znění: „Při stavebních podnicích jest stavebník na základě odst. 2. §u 46 (zák. čl. XIX. z r. 1907) zodpovědným pokladně jen za ony příspěvky a taxy, které vznikly při stavbě jím objednané a které od podnikatele nelze vymoci.“ Z tohoto znění jest patrné, že § 22 reprodukuje toliko předpis § 46, odst. 2 zákona a vymezuje jasněji, které jsou to příspěvky, za které stavebník ručí. Že by § 22 byl za-